

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

9. Dies Septembris. Hoc solatium est vasti doloris; quod necesse est,
desinas illum sentire; si nimis senseris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

fæcundiorem, putatione lætiorem: (a) Ut vnu
jugatur, erigitur: & recisa non minuitur, sed anga-
ta sancta plebs dum ligatur, exstruitur: dum han-
tur, attollitur: dum reciditur, coronatur. Cassio-
aurum profert ad generosam patientis animam
corandam; de qua dici potest, quod de metallo
tioso: purior est, dum arserit: potior dum deco-
ratur, attollitur: dum reciditur, coronatur. Cassio-
bas Cellensis Petrus: Cholerica, & calestis compo-
nua, suis passionibus hilarescit: suis congelationibus
tescit: suis eversionibus concrescit: suis agritudi-
nibus convalescit: suis contrariis infortuniis fortior &
cior enitescit. Et paulò post: Ecce caminus, sed
met aurum: Ecce mare, sed supernatat oleum: In
mallus, sed non frangitur adamās: Ecce venus,
mons Sion non commovebitur: Ecce prālium, sed
tenet gladium. Denique pateris mala vel bonus,
malus: si bonus, erit ad cumulum gloriae; si malus,
libenter pateris, erit ad solutionem debiti. Quide-
go superest, quām ut tibi pro more accinam?
Non animo tristi, fer pœnam quam meruisti.

9. DIES SEPTEMBRIS.

Hoc solatium est vasti doloris; quod necesse est
sinas illum sentire; si nimis senseris. *Sene-
pis. 78.*

Constan- I.
tia.

Spectabilem se præbet una è spe
statissimis fortitudinis pede-
quis, Constantia; cui proprium
est in omni calamitate; &
stissimo quoque seu corporis dolore, seu animi
mato

[a] l. q. in Luc. [b] l. q. Epist. 2.

Septemb.

Tessera.

713

mærore, semper velut in basi simulachrum stare im-
morum. Non ignorara, dolorem, si possit tolerari, esse
levem; si tolerari non possit, esse brevem: adeoque
fieri non posse, ut quis valde doleat, & diu. Si enim
is anima sic nimis intentus dolor, corpus inde quasi obstupe-
scit, & ipso dolore, sensum doloris amittit: itaque, si-
dolendi, est obtorpuisse. Quid, quod Constan-
tia per ea, quæ petitur, & quibus impetratur, majori
folgeat gloriâ? Si lex Iesus scintillat; & post tormenta
& frequentatas contusiones adamas claret; sic vir-
ginitatem afficta. Constantia per injurias non tan-
tum patet, sed claret; quia magna vel ostenditur, vel
Validus ventus, qui exilem extinguit flaminam,
afflatur rogas, turbine; eadem, facu-
tevanescit. Magnus animus, & sibi constans ærum-
nus, securus, non frangitur; verrit ipsa infortunia in
contumeliam fortunæ, dum inter illa se æstimat for-
tunatum. Itaque, cum emolumento lædi, ut, cum fœ-
nore affligitur. Etiam, cum discerpitur, fructum car-
pitur constans, Constantia casus ignorat; quia sem-
per stat, & in gradu suo præstat: una semper est, &
eadem, quamvis per diversa.

II. Phidias fingebat simulacra non tantum ex
marmore, sed quocunque alio impolito lapide; non
tantum ex ebore, sed ære. Sic Constantiæ res quæli-
ber prospera, adversa, dextra, sinistra, est materia glo-
riæ: quamcunque ei objeceris fortunam, aliquid ex ea
faciet memorabile; atque adeò reddit constantem
dignum posteritatis memoria: manet semper inte-
gra inter tormenta; tota inter lanienas; felix, inter in-
telicia, atque attrita, de suo gloriosior triumphat vi-
tore. Sicut crocus gaudet calcari, & plama premi:

Yy 5

sis

sic decus Constantiae, adversa magis commen-
dandum, ad enim, ad
Homines annos multos impigerimè laborant;
laborando ad pertinaciam nique sunt constantes,
bonis mundi inconstantibus & fortunæ fugaci-
bus, quomodo tam sunt inconstantes pro gloria tam
stanti; ut futura sit semper, desitura nunquam
Quanta patiuntur homines mala, ut sint mali;
tam parum, ut sint boni? quæ, & qualia, quanta,
quæm intolerabilia perferunt, ut sua conciscant
letæ; scelerati, latrones, avari, lascivi, dum toti-
cunt pericula, tot devorant tædia? Cur, pro Animo-
lute, virtute, cœlo, Deo, felici æternitate, nihil
constanter sustinemus? qui sperat se semper fru-
rum summo Bono; oportet, ut semper sit bonus.

III. Summa est gratia, custodire gratiam sibi
eam: summum opus, non cessare à bono opere. Gra-
tiam accepimus citra laborem; sed ut eam conservem-
mus, labore; ne amittamus, opus est timore. Dimi-
nudum facti est principium; sed si non habet finem,
nihil est. Placet spectare germanum Constantii
mulaerum? Audi non hominis constantis, sed ipsius
Constantiae acroama; (a) *Quis nos separabit a charitate Christi?* tribulatio, ad angustia, an famæ, an
ditas, an periculum, an persecutio, an gladium? Quæ
omnia, cum hominibus sint maximè formidabili,
eaque sub pedibus veluti suis posuerit, non sine causa
epinicion canere jam, & ovare gloriofissimè vide-
tur. Quare expressum sic ab illo video, ut trophæum
clarissimum victoriae, & monumentum glorie; que-
le à militiæ ducibus erigi olim consuevit. Pingunt
enim,

[a] Rom. 8, 39.

Septem
b
orant
stantes
e fugaci
ria tam
nunquam
nt mali;
quana
sciscanis
um torto
o Anim
ate, n
per fruct
t bonus,
am sibi d
opere, Gr
n conferto
ore. Dini
bet finem;
instanti
s, sed ipin
abit acce
mea, ann
diu? Qu
nidabilit
sine causa
mē vide
ropham
riz; qu
Pinguit
eniu,

Tesseræ.

715

enim, ad victoris pedes, colligatos vinculis hostes, fracta, & dissecta barbarorum tela; inanes galeas, clypeos mille in locis perfores, hostilemque vim omnem superatam. Ita ille jam superior, triumphans, infra se habuit, & gentium contumelias, & dolores corporis, & Tyrannorum supplicia, & famem, & venus, ac mortem ipsam; totumque, qui mortem procedere solet, crudelitatis apparatus, ac immanitas pompam: quibus stratis, domitisque, gaudio cultans; quia de omnibus triumphans, canit illud triumphale epos: (a) *In his omnibus superamus.* Itaque, hujus exemplo, instanter operare; erit postea opera suum & pretium & præmium:

Insta, ne cesses; aderunt post semina messes.

10. DIES SEPTEMBRIS.

lichoantibus, præmium promittitur; sed perseverantibus datur: S. Aug: l. de modo bene. viven. serm. 6.

Iseve- I. **D**um virtutes, quasi militares copias, quæ sub signis merent fortitudinis, recensere persevero, prolapsus sum ad Perseverantiam; quæ sola, ut operum coronis, operibus imponit coronam. Aliud est, coronam imponendam promittere: aliud promissam imponere. Præmium, quod inchoanti, Dei Liberalitas promittit; perseveranti Justitia imponit. Ut obtineas Regnum, cuius nullus est finis; necesse est, perseveres usque ad finem: nam nihil est factum, si restet aliquid faciendum. Admodum nihil tibi conduceat per omnem vitam labo-
rasse,

[a] *Supra v. 37.*